

РЕШЕНИЕ

№ 29255

гр. София, 21.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в
публично заседание на 22.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на
прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **3653** по описа за **2026** година
докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.203 и следващите от
Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.1, ал.1 от Закона за
отговорността на държавата и общините за вреди.

Делото е образувано по искова молба от М. М. М. с ЕГН [ЕГН], и с постоянен адрес в [населено
място], подадена чрез адв. Т. от САК, срещу Столична дирекция на вътрешните работи, с цена
на иска 2 500 евро за неимуществени вреди от незаконен акт за констатирано дребно хулиганство
от 19.09.2024г., издаден от полицейски орган М. при 05 - то РУ - СДВР, за което ищцата е
оправдана с Решение № 4199/19.09.2024г. по а.н.д. № 20241110213126 на СРС.

С исковата молба се претендира, че са налице всички основания за ангажиране на отговорността
на държавата по чл.1, ал.1 вр. чл.4 ЗОДОВ, на основание чл.128, ал.1, т.5 АПК искът е и
подведомствен на административните съдилища, позовава се и на Решение № 79/31.03.2016г. по
гр.д. 4867/2015г. на ВКС, ГК, ІВ Г.О. Претендира разноси, за които представя списък.

Пред съда исковата претенция се поддържа чрез адв. Т., който в ход по същество иска от съда да
уважи същата, счита, че са налице всички елементи по чл.1 ЗОДОВ вр. чл.4 ЗОДОВ за
ангажиране на отговорността на държавата за вреди. Позовава се на представените по делото
документи – медицински, от които било видно, че ищцата имала паник-атаки, потвърдено и от
показанията на свидетелката Шипкова. От тези данни счита за обосновано убеждението, че
ищцата е достатъчно унижена от този акт, предвид, че същата се ползвала с добро име в

обществото, работела в медия и третирана като хулиганка, търпяла здравословни проблеми. Иска от съда да уважи иска по размер и по справедливост, за да може ищцата да получи най-вече морално удовлетворение за преживяното. Претендира разноски.

Ответникът – СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, чрез юрк. И., оспори исковата претенция изцяло като претендира неоснователността ѝ – в писмен отговор на исковата молба и в ход по същество. Излага доводи, че към момента на издаване на административния акт са били налице всички предпоставки, предвидени в закона. Изразено е становище, че вреди като описаните в исковата молба следвало да се доказват специалист, който можел да даде правилна преценка за състоянието на лицето. Обикновено причините за емоционалния дисбаланс били комплексни и не следвало да се приписват само на актове на полицейски служители. Счита исковата претенция за недоказана, тъй като не били приложени доказателства относно твърденията за настъпили психологически травми у ищцата. Следвало да се вземе предвид личността в цялост, да се установи съобразно нейното психическо състояние и лабилност, до каква степен било възможно издаденият акт да окаже негативно въздействие върху психиката на лицето с оглед и на други настъпили обстоятелства в семейството. Излага доводи от съдебната практика, свързани с преценката на размера на обезщетението по чл.532 ЗЗД.

Иска от съда да отхвърли исковата претенция и присъди на ответника разноски за юрисконсултско възнаграждение.

ПРОКУРОРЪТ – К. при СГП, представи становище за основателност на исковата претенция, относно размера – следва да бъде определен по справедливост и спрямо доказателствата по делото.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав, като обсъди основанията на процесния иск ведно с доказателствата по делото и възраженията на ответника, от фактическа и правна страна приема за установено следното:

По основанията на иска и ангажираните доказателства:

М. М. е предявила иск срещу Столична дирекция на вътрешните работи за неимуществени вреди от незаконосъобразността на Акт за констатиране на дребно хулиганство, съставен на дата 19.09.2024г. на основание чл.2 от Указа за борба с дребното хулиганство и от полицейски инспектор М. при 05-то РУ – СДВР. В исковата молба също е посочено, че първоначално била образувана прокурорска преписка № 13940/2024г., съпътствана от проверка, възложена и извършена от полицейските орган на 05 РУ – СДВР, в резултат на което на 27 юни бил постановен отказ да се образува досъдебно производство.

С Решение № 4199/19.09.2024г. по дело 20241110213126 по описа за 2024г. на Софийски районен съд, ищцата М. била оправдана на основание чл. 6, ал.1, б. „в“ от УБДХ по изложени мотиви към решението. В исковата молба ищцата се е позовала на конкретна част от мотивите на съда: в случая макар и да се установило от обективна страна непристойно по съдържание поведение на нарушителката М. М., в ситуацията нито пряко, нито индиректно, насочеността на това поведение, особено от гл.т. субективното отношение на М., не е била към нарушаване на обществения ред и спокойствие.“ Претендира, че издадения акт за констатирано дребно хулиганство е изцяло незаконен, решението на съда е влязло в законна сила и обвързва всички съдилища и учреждения.

При така изложеното, ищцата претендира, че са налице всички елементи на фактическия състав на чл.1 АПК, както и пряка причинно-следствена връзка между изправянето ѝ пред съда въз основа на отменения като незаконен акт за дребно хулиганство и изживените от нея и към момента на исковата молба страдания, „кошмари, емоционален стрес от административно-наказателно дело, унижение пред обществото и пред близки, познати, съседи и роднини от това, че е била изправена пред съд за дребно хулиганство“. Изтъква, че самият акт на незаконосъобразно повдигнато обвинение несъмнено водел до нанасяне на неимуществени вреди „под формата на психическо и емоционално страдание, поради което и ако те надхвърлят обичайните такива, не е необходимо да бъдат ангажирани формални, външни доказателства за установяването им“, отхвърля приложимост на чл.5, ал.1 ЗОДОВ – съпричиняване. Счита, че ищцата нямала каквато и да е вина, доколкото изначално поведението ѝ не е било насочено към нарушаване на обществения ред и не е било непристойно, което възприел съдът в мотивите за оправдателното решение.

Съдът намира, че така предявеният иск на основание незаконосъобразен акт, съставен по реда на УБДХ, действително е подведомствен на административните съдилища, подлежи на разглеждане по реда на АПК на правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, като взе предвид съдебната практика на ВКС, обобщена в Определение № 442 от 20.03.2023 г. по гр.д. № 3719/2022 г., Г. К., III Г. О. на ВКС.

С Експертно решение, влязло в сила на 29.05.2023г., на ищцата е определена трайно намалена работоспособност 100 % с чужда помощ и с водеща диагноза последици от мозъчен инфаркт, болести на слуховия нерв и инсулинозависим диабет. В мотивите е посочено състояние след инсулт- 03.09.2021г., с прогресивна загуба на слуха.

По делото са изслушани свидетелските показания на Д. В. Шипкова, която познава ищцата като близки приятелки и съседки, свидетелката е личен асистент на ищцата. Свидетелката сподели, че всеки ден са заедно, имали емоционална връзка, като личен асистент свидетелката отговаря за лекарствата на ищцата, пазарува, прави компания, води я на лекар и рехабилитация и всичко, от което има нужда. Свидетелката е запозната със случая за „хулиганство“ срещу ищцата от ден едно до последния ден, била е в близост до инцидента, но не е присъствала лично и не е възприела лично случилото се. Ищцата била много възмутена и много „унижена“ според свидетелката този ден. Била много ядосана, защото извикала „службата за незаконно строителство“, имала среща с техни представители и с представител на [община] включително, и с другата страна по спора - племенникът на нейния съпруг. Срещата била в 11 часа, а за дата - около 10-ти или 15-ти 2024 г. Оттогава се започнало, ищцата била снимана с телефон и провокирана. Няколко месеца след тази случка, около 6 месеца, ищцата била привикана в

полицията, кварталният звънял постоянно, идвали „патрулки“ до тях и накрая била извикана в полицията за да бъде придружена до съда - средата на септември 2024 г.

Според свидетелката ищцата била възмутена, заради заведено дело срещу нея, че е „хулиганка и опасна за обществото“, което било много изненадващо. Започнала да плаче; имала проблеми със съня; свидетелката купувала на ищцата Валидол често, В. – също и ходили по-често до лекар. Ищцата започвала да плаче от „нищо“, успокоявали се, постоянно си говорели: „Р. ми, сега, какво толкова е станало? Всичко ще бъде наред!“. Свидетелката сподели, че ищцата много пъти е разказвала за въпросния случай, а ищцата М. работела като детски редактор, в Националната телевизия. Тя нито била вредна за обществото, нито опасна, нито скандалджийка. Ищцата претърпяла инцидент, от който се влошила. В работата също се разчуло и имала проблеми – започнали по-малко я наемат да работи. Това оказало влияние на финансите ѝ, не се чувствала добре, защото колегите ѝ, един вид, я третирали по различен начин. Всички съседни видели няколко пъти патрулките и задавали въпроси: „Какво става? Защо идват? М., как може такива неща?! Има ли нужда от помощ?“. Хората хем се притекли на помощ, хем гледали странно. След това дело и към момента, ищцата почти не излизала от вкъщи, свидетелката настоявала и с много уговорки излизали. Ищцата не канела никого в вкъщи, свидетелката била единствената, която може да ходи там, ищцата не се чувствала добре, плачела постоянно и по настоящем. Ищцата не ползвала лекарска помощ и психолог, при личния лекар - понякога на рехабилитации, ходи и на плуване – помагало, но състоянието ѝ не било като преди. Според свидетелката ищцата имала „нещо от рода на паник-атаки“ – изтръпвала, облива я пот, „много вдига кръвно“. Свидетелката всеки път процедира по различен начин – питала ищцата: „Сега, защо, какво се е случило?“ и тя отговаряла: „Сега пак нещо ще ме обвинят! Сега ще дойде някой.“ Свидетелката я успокоявала, пиела в градината чай или лимонада, но ищцата се оглеждала при преминаване на някоя кола. Ищцата имала и проблеми със съня, приемала Валидол и В., понастоящем искала да ходи отново на лекар, за да ѝ се препоръча нещо друго.

На самото заседание по делото за хулиганство, ищцата била доведена в съда с патрулка, била „привикана“ първоначално в 05 РУ – МВР, мъжът на ищцата я придружил ищцата и обяснил, че няма нужда от патрулка за пореден път. След това от 05 Районно я придружили „с патрулка с буркан“ до съда.

При така установеното по фактите, от правна страна съдът формира следните правни изводи:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне отговорността по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за дейност на ответната администрация, следва да са налице трите елемента от правопораждащия я фактически състав: 1. незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице; 2. имуществени или неимуществени вреди и 3. пряка причинна връзка между тях. Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането - чл. 4 от ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени - следващите по време и място неправомерния резултат. Липсата на който и да е от елементите на

фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.

Съдът е указал на страните тежестта на доказване и конкретно по аргумент от чл. 154, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 204, ал. 5 АПК, че в тежест на ищцата е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск. Съдът следва да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Съобразно диспозитивното начало в процеса съдът се ръководи единствено от наведените в исковата молба факти и обстоятелства, респ. от посочения от ищцата период на увреждане. Съдът намира за неоснователни възразенията на ответника в писмената му защита за невъзможност претърпените психоемоционални страдания да бъдат доказани със свидетелски показания на лица, близки до ищцата.

Релевантните твърдения в исковата молба касаят проведеното срещу ищцата производство по УБДХ във връзка с което изпитала негативни емоции - притеснение, емоционален стрес, и неудобство от качеството ѝ на хулиган, още повече, че ищцата била посещавана в дома си от полицейски патрул в тази връзка, информация достигнала и до работата ѝ - Националната телевизия, свързана с детски програми, . След тези преживявания ищцата ограничила изцяло социалните си контакти – само до посещения на свидетелката Шипкова, имала ограничение и в работата си, тъй като хората свързвали личността на ищцата с полицията и с повдигнатото обвинение за хулиганство. С посещенията от полицейски органи с „патрулки“ до дома на ищцата, придружаването ѝ по същия начин за съдебното заседание – фактически принудително, същата действително е злепоставена пред съседите си. Въпреки, че е призната за невинна, негативните изживяванията продължават в съзнанието на ищцата, рефлексират върху здравословното ѝ състояние – безсъние, паник –атаки, нежелание за социални контакти и затваряне за обществото, ограничения в професионалната ѝ заетост.

Съдът цени изцяло свидетелските показания на Шипкова – като безпротиворечиви, непосредствени и последователни, житейски логични за ситуацията на ищцата, в това число с предхождащи заболявания – състояние след инфаркт, увредени слухови нерви и инсулимозависим диабет, всяко от които високо рисково за живота и здравето. Свидетелката Шипкова е близка на ищцата, но същевременно и отдалечена, доколкото е само неин личен асистент и няма заинтересованост от изхода на делото, има емоционална и професионална връзка с ищцата. Съдът преценява незаинтересованост на свидетелката Шипкова, съобразно чл. 172 от ГПК, свидетелката е възприела лично фактите от обективната действителност, свързани със състоянието на ищцата във връзка с обвинението ѝ за извършено хулиганство, които факти възпроизведе пред съда в качеството си на свидетел. Житейски логично е да се приеме, че отрицателните емоции се преживяват лично и субективно, споделят се само с най-близките лица, продължават във времето и след обусловилите ги конкретни събития и не могат да бъдат изтрети от паметта лесно дори и след настъпило положително събитие, като оправдаването на ищцата по обвинението за хулиганство.

Посоченото от свидетелката Шипкова, че началото на конфликта касае събития от март. 2024г. е в съответствие с мотивите на решението на СРС и Акта за установяване на дребно хулиганство, едва на 19.09.2024г. бил съставен актът за констатиране срещу ищцата за обстоятелства, осъществени на 13.03.2024г.

Съдът приема, че негативните преживявания на ищцата на дата 19.09.2024г. са изцяло във връзка

с незаконосъобразния акт срещу нея за дребно хулиганство, съставен изключително по преценката на полицейските органи при 05 РУ – СДВР, след като първоначално по случая била образувана прокурорска преписка № 1940/2024г. по описа на СРП, но постановен отказ да се образува досъдебно производство срещу ищцата с постановление на прокурора, а преписката била изпратена на 05 РУ – СДВР за преценката за съставомерност на извършеното по УБДХ, във връзка с което бил съставен на 19.09.2024г. и акта по УБДХ. Съдът е констатирал в мотивите на решението си, че вербалната агресия от страна на ищцата е била насочена срещу свидетеля Фидулски, но за да преустанови действия по заснемане, ищцата нито пряко нито индиректно, е имала поведение, към нарушаване на обществения ред и спокойствие.

Предвид всичко изложено, съдът приема, че са доказани предпоставките по чл.1 ЗОДОВ – незаконосъобразен акт по УБДХ на орган от системата на СДВР от 19.09.2024г., незаконосъобразността е констатирана от съда на същата дата, претърпени неимуществени вреди на същата дата, които са пряка и непосредствена последица от акта незаконосъобразния акт.

Размерът на обезщетението по чл.4, ал.1 ЗОДОВ следва да се определи според чл. 52 ЗЗД - по справедливост. Съобразно задължителните указания, дадени в т.ІІ от ППВС № 4/1968 г. понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Справедливият размер на обезвредата следва да почива на обективни критерии и да бъде адекватен от претърпените вреди. Обезщетението трябва е съразмерно с вредите и да отговаря, както на конкретните данни по делото, така и на обществените представи за справедливост. В съдебното производство по присъждане на обезщетение посочените неимуществените вреди следва да намерят материален израз, който законът в нормата на чл. 52 ЗЗД определя "по справедливост", макар неимуществените вреди да нямат стойностно изражение и да не подлежат на аритметично изчисляване.

При определяне на обезщетението, което да репарира в пълнота причинените неимуществени вреди на ищцата, съгласно чл.4, ал.1 ЗОДОВ, съдът отчита характерът и степента на увреждането, начинът и обстоятелствата, при които е получено, продължителността и интензитетът на въздействие чрез предприетите незаконосъобразни правни актове и действия на ответната страна, комплексният ефект на всички тези действия върху ищцата, общественото и социалното й поведение и положение, като съобрази, че размерът на обезщетението не следва да бъде източник на обогатяване на пострадалия (така решение № 532 от 24.06.2010 г. по гр. д. № 1650/2009 г. на ВКС, решение № 356 от 9.12.2014 г.- по гр. д. № 2946/2014 г. на ВКС, решение № 28 от 6.02.2018 г. по гр. д. № 1639/2017 г. на ВКС и др.).

Независимо, че не могат да се определят фактически изпитваните неблагоприятни

емоции от няколко източника (в случая от заболяванията на ищцата и обвинението ѝ в хулиганство на 19.09.2024г.) съдът приема, въз основа на свидетелските показания на Шипкова, че се доказват ясно разграничими неимуществени вреди, претърпени конкретно във връзка с повдигнатото обвинение по УБДХ на 19.09.2024г. , проведеното на същата дата съдебно заседание и постановено оправдателно решение. На тази дата всички предхождащи негативни събития ескалират и достигат своя най-висок праг, исковата претенция е за неимуществените вреди само за тази дата.

Преживяванията на ищцата, свързани с повдигнатото ѝ обвинение в хулиганство на 19.09.2024г. се преценяват от съда като негативно психоемоционално състояние с висока степен на интензивност, с висок риск за здравословното ѝ състояние като цяло, предвид, че към м. 09.2023г. по ЕР на ТЕЛК същата е в състояние след инсулт, инсулинозависим диабет и увредени слухови нерви, състояние, с висок риск за здравето, обусловило определяне на 100% нетрудоспособност и необходимост от придружител, която функция изпълнява св. Шипкова. Съдът съобрази и социалния статус на ищцата – макар и да е със 100% нетрудоспособност, същата е работела като редактор на детски предавания в Националната телевизия, и е обосновано да е изпитала и притеснения за професионалната си ангажираност поради повдигнатото ѝ обвинение по УБДХ. При съобразяване с спецификите на случая, свързани със здравето и професионалната заетост на ищцата, които обуславят по-висок праг на негативните емоции, ищцата продължава да възпроизвежда и изпитва негативни емоции от обстоятелствата от 19.09.2024г., което също свидетелства за изключително висока интензивност на преживяванията, съдът намира за справедливо обезщетение на претърпените от неимуществени вреди от ищцата на дата 19.09.2024г. от незаконосъобразното обвинение срещу нея по УБДХ, предявеният размер на обезщетението от 2 500 евро за справедлив и който следва да се присъди.

Съгласно задължителното тълкуване, дадено в т. 4 от Тълкувателно решение № 3/2004 г. по тълк.д. № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС, при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане, е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове. Ето защо претендираното обезщетение следва да се присъди със законната лихва, считано от 19.09.2024г., т.е. както е предявено, до окончателното му изплащане.

При този изход на спора ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищцата сторените разноски за държавна такса в размер на 5,11 евро за образуване на

съдебното производство. Ищцата претендира направени разноски за адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, в който случай разноски следва да се присъдят на адвокат В. И. Т., член на Адвокатска колегия С. и с личен номер [ЕГН], с адрес на адвокатската кантора [населено място], пл. България № 1, ет. 15, Адвокатска кантора „ВЕК“ , като разноските за адвоката следва да се определят в размер на 400 евро определено съгласно чл. 8, ал. 1, вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 2004 г. за за възнаграждения за адвокатска работа.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, I-во отделение, 12-ти състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, със седалище в [населено място], да заплати на М. М. М. с ЕГН [ЕГН], и с постоянен адрес в [населено място], сумата в размер на 2 500 евро за неимуществени вреди от незаконен акт за констатирано дребно хулиганство от 19.09.2024г., издаден от полицейски орган при 05 - то РУ - СДВР, за което ищцата е оправдана с Решение № 4199/19.09.2024г. по а.н.д. № 20241110213126 на СРС, ведно със законната лихва върху обезщетението, считано от 19.09.2024г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, със седалище в [населено място], да заплати на адвокат В. И. Т., член на Адвокатска колегия С. и с личен номер [ЕГН], с адрес на адвокатската кантора [населено място], пл. България № 1, ет. 15, Адвокатска кантора „ВЕК“, сумата в размер на 400 евро за адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство по делото, определено на основание чл.38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

Решението на съда може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщаването му на страните с касационна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: